

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag:

Af Udvalget for Loves sproglige Affattelse:

Til § 1.

1) I første Stykke, Linie 5: „erholdt“ ændres til „faaet“.

Til § 2.

2) I Linie 1—2 ændres „befatter sig med“ til „giver sig af med“.

3) I Linie 3 ændres „anses“ til „straffes“,
„Mulkt“ — „Bøde“,
„Mulkt“ — „Bøde“,
„anses“ — „straffes“.

De stillede Ændringsforslag samt Lovforslaget som Helhed sattes til Forhandling.

Ingen begærede Ordet.

Ændringsforslaget under Nr. 1 til § 1 af Udvalget for Loves sproglige Affattelse (se ovenfor)

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslagene under Nr. 2 og 3 til § 2 af Udvalget for Loves sproglige Affattelse (se ovenfor)

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslaget (se Tillæg C), saaledes ændret,

vedtoges enstemmigt med 76 Stemmer.

Formanden: Forslaget vil nu blive tilstillet Landstingets Formand.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Bidrag af Statskassen til Understøttelses-kasser for arbejdsløse.

(Lovforslaget findes i Tilæg A. Sp. 3367—68.)

Lovforslaget sattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (J. Jensen, Kjøbenhavns 10de Valgkreds): Det foreliggende Lovforslag er en gammel

Bekendt, idet det blev forelagt første Gang i Samlingen 1896—97 og er blevet forelagt hvert Aar siden, og lige saa regelmæssigt hvert Aar henvist til et Udvalg, lige indtil i Fjor. Efter den Behandling, Forslaget fik fra den første Gang til i Fjor, gjorde Forslagsstillerne sig ikke noget Haab om at faa det gennemført, fordi den hidtil værende Regering havde udtalt sig bestemt imod det. Men i Fjor, da der var kommet en ny Regering, stillede Forholdet sig anderledes. Jeg maa dog straks gøre opmærksom paa, at der ikke var nogen stor Forskel paa den Behandling, Forslaget da fik. Navnlig fremkom der ikke bestemte Udtalelser fra Regeringen om dens Stilling til Forslaget eller det Princip, der er nedlagt i det, men da dette er Tinget vel bekendt, skal jeg foreløbig undlade at referere det. Der fremkom fra den da fungerende Indenrigsminister en Del Indvendinger mod Lovforslagets Bygning og for saa vidt ogsaa mod dets Princip, idet det blev fremhævet, at det var stærkt ensidigt, da det kun tog Sigte paa at yde Statsunderstøttelse til Medlemmer af en Organisation, og at Forslaget ikke gavnede Personer i visse Kommuner, nemlig i saadanne, hvor der ingen Arbejdsløshed fandtes. Disse Indvendinger syntes ikke stærkt begrundede, thi vi have en hel Række Institutioner, der støttes af Staten, netop i Kraft af, at Borgerne have samlet sig i saadanne for at løse en Opgave, som Staten har anerkendt burde støttes. Og der findes jo dog Borgere uden for disse Foreninger, som ikke kunne faa Del i Statstilskuddet. Jeg behøver kun at nævne det prægnante Tilfælde, som vor Sygekasselovgivning er. Staten yder Sygekasserne og deres Medlemmer sin Understøttelse, men de ubemidlede eller bemidlede Borgere, som ikke kunne være i Sygekasserne, enten fordi de ere for bemidlede eller for ubemidlede dertil, faa ingen Understøttelse. Det er saaledes ikke noget nyt Princip, Forslagsstillerne her slaa ind paa. Det er tværtimod et Princip, som man allerede baade herhjemme og i andre Stater er langt inde paa, og som i sin Tid er blevet knæsat under Betegnelsen: Hjælp til Selvhjælp. Der kan i mange Tilfælde strides noget om Berettigelsen af at kræve Selvhjælp, navnlig med Hensyn til Arbejderklassen, fordi der er saa overmaade mange, der have ondt ved at hjælpe sig selv. Men et er Spørgsmaalet om Princippet, et andet er Spørgsmaalet om, hvorledes man praktisk kommer fremad. Tidligere har man ment, at der